

Η Θεία Κοινωνία τη Μ. Σαρακοστή...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)· [Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το γνώρισμα της Μεγάλης Σαρακοστής δεν είναι μόνο η νηστεία αλλά και η προσευχή και η συχνότερη συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία. Πώς αλλιώς θα γινόταν άλλωστε, αφού είναι το «στάδιο των αρετών»; Όταν κανείς αγωνίζεται για να πετύχει κάτι μεγάλο, χρειάζεται εφόδια, δυνάμεις. Κι όσο πιο σπουδαίος και σημαντικός είναι ο στόχος, τόσο και οι ενισχύσεις θα πρέπει να είναι σημαντικές.

Την περίοδο της Μ. Σαρακοστής καλούμαστε να πορευτούμε πιο δυναμικά από το θάνατο της αμαρτίας στη ζωή του Θεού. Αυτή η αλλαγή, η μετάβαση, ονομάζεται, στη γλώσσα της Εκκλησίας, μετάνοια. Άλλο η μεταμέλεια κι άλλο η μετάνοια. Το πρώτο σημαίνει συνειδητοποίηση του λάθους, το δεύτερο αλλαγή νοοτροπίας. Το πρώτο αναγκαίο για το δεύτερο αλλά δεν σημαίνει ότι πάντα οδηγεί στη μετάνοια, που είναι μια συνεχής πορεία προς την ατέλευτη τελειότητα, που είναι το γνώρισμα κάθε χριστιανού για όλη τη ζωή του και κυρίως για την Εκκλησιαστική

περίοδο που διανύουμε.

Επειδή στην πορεία της Μ. Σαρακοστής είναι απαραίτητη η συμπόρευση του Θεού μας, η συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία γίνεται πηγή Ζωής. Γιατί η Θεία Κοινωνία δεν είναι βραβείο για την όποια πιθανή αρετή μας, δεν είναι επιβράβευση του αγώνα μας, αλλά είναι «εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον». Γι' αυτό, όσο πιο συχνά συμμετέχει κανείς τόσο πιο πολλή αίσθηση έχει της αφέσεως των αμαρτιών του και της αιωνίου ζωής, εφόσον η «αιώνια ζωή» είναι, κατά το λόγο του Κυρίου, η εμπειρική γνώση του Θεού (Ιω. 17,3).

Την περίοδο της Μ. Σαρακοστής τελούνται τρεις λειτουργίες: Του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, του Μεγάλου Βασιλείου και των Προηγιασμένων Δώρων. Η πρώτη, που είναι η πιο γνωστή, τελείται κάθε Σάββατο και την Κυριακή των Βαΐων. Η δεύτερη, τις πέντε Κυριακές της Μ. Σαρακοστής, τη Μ. Πέμπτη και το Μ. Σάββατο. Των Προηγιασμένων Δώρων, τελείται συνήθως Τετάρτη και Παρασκευή αλλά μπορεί και να τελεστεί από Δευτέρα μέχρι Παρασκευή μόνο τη Μ. Σαρακοστή.

Ο λόγος που τελείται η λειτουργία των Προηγιασμένων, είναι γιατί η περίοδος αυτή έχει πένθιμο χαρακτήρα - γι' αυτό και η νηστεία. Η κανονική Λειτουργία, όπως του Χρυσοστόμου και του Βασιλείου, έχει χαρούμενο χαρακτήρα, εφόσον επαναλαμβάνεται η ζωή του Χριστού. Ενώ στην Προηγιασμένη, είναι αγιασμένος ο άρτος και ο οίνος από την προηγούμενη κανονική Λειτουργία, γι' αυτό και λέγεται των Προηγιασμένων Δώρων.

Έτσι τη Μ. Σαρακοστή, που 'ναι κατεξοχήν περίοδος μετάνοιας, ο Χριστός, με τη συχνή Θεία Κοινωνία, γίνεται συνοδοιπόρος, «βοηθός και σκεπαστής», οικείος και Κύριός μας, ανάλογα με τη δεκτικότητα και τη μετάνοια του καθενός.

Αλήθεια, μέσα στον κυκεώνα που ζούμε, με τις αντιπαλότητες, τα συμφέροντα, τα πάθη και τα μίση του κόσμου, δεν είναι σημαντικό να έχουμε το Χριστό μέσα μας; Δεν είναι ωραίο το Φως Του να γεμίσει την ύπαρξή μας και να γινόμαστε και 'μεις για τους γύρω μας ένα κερύ που θα δείχνει την εικόνα Του; Το εύχομαι!

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Πηγή: panagiapalatiani.gr